

Naar Indlederen talte om Aldersgrænsen og mente, at man gennemgaaende kunde ned-sætte den 5 Aar, vil jeg sige, at jeg i og for sig ikke er saa uenig med ham hert, men jeg tvivler paa, at det vil kunne naas. Jeg vil dog ikke gaa fuldt saa vidt som det ærede Medlem, der mente, at Folk ikke burde jendes til Sø, naar de vare over 60 Aar, men paa den anden Side mener jeg ogsaa, at det er en temmelig høj Alder, der nu er sat. Der er naturligvis dem, der kunne udfylde deres Plads, selv om de ere 70 Aar, men det er muligt nok, at det er de sjældne Til-fælde; i det Stykke tror jeg altsaa, vi ere enige. Det ærede Medlem talte dernæst overordentlig meget om Sekondløjtnanterne. Jeg beklager meget disse Officerers Stilling og ønsker, at den kunde forbedres, men beder bemærket, at der er et Middel, hvorved man omtrent fuldtommen kan forbedre den, og det er ved at vedtage det foreliggende Lov-forslag, hvorved vi kom ud over det alt sammen. Jeg har maaste nogen Skyld i, at der nu er saa mange Sekondløjtnanter, thi jeg kunde maaste have nedsat Antallet af Optagelser paa Skolen noget tidligere, end jeg har gjort. Naar jeg dog ikke gjorde det, var det, fordi, det er saa saare vigtigt for os at faa et tiltrækkeligt Antal Sø-officerer, og jeg haabede altid paa, at vi dog skulde komme til en Forhandling om Søværnets Ordning, og at det skulde være mig muligt at overtage de Herrer i det mindste om Nødtigheden af nogle af de Forandringer, jeg stillede, hvorunder ogsaa, at et større Antal Søofficerer var nødvendigt. Hvis dette skete, vilde dette Antal Søofficerer straks kunne besættes med det Antal Sekondløjtnanter, vi for Øjeblikket have, der vilde da næppe blive flere tilbage end en Snes Stykker, og saa vilde ogsaa Sekondløjtnanterne være hjulpsne. Det ærede Medlem talte noget imod Lægerne. I den Henseende tror jeg ikke, det ærede Medlem har Ret, og jeg er fuldstændig af samme Mening som det ærede Medlem for Maribo Amts 3dje Valgkreds (Nordam). Det maa nemlig erindres, at de militære Læger ikke ere lønede saaledes, at de kunne leve alene af deres militære Tjeneste. Dette maa vel erindres, thi ellers kunde der siges meget imod den Paastand, at Søværnets Læger trænge til bedre Lønninger. De ere ingenlunde lønede med den Forudsætning, at de ikke skulle have andet Hverv end deres militære Virksomhed. Det maa jo vel erindres, at det maritime Lægekorps blev til i 1880, da man, efter i 1868 at have været overordentlig ivrig for at faa de 2 Lægekorps sammen, var lige saa ivrig for at dele dem igen. De bleve imidlertid fordelte paa

samme Lønning, Fordelingen af Antallet af overordnede og underordnede Læger skete paa en uheldig Maade, og man tog heller ikke Hensyn til, at medens de landmilitære Læger i Almindelighed ikke ere synderlig hindrede i at have Privatpraksis, have Søværnets Læger slet ingen Udsigt dertil. De ere i Virkeligheden — det gentager jeg — ikke lønede anderledes, end at man ved Fast-sættelsen af Lønningerne har forudsat, at de skulle have privat Praksis; dertil trænge begge Parter. Det glæder mig ogsaa, at jeg har faaet haade den første og den sidste ærede Talers Tilslutning til Forandringen ved Søofficersskolen. Det har været en af disse Ting, som saa godt ud, at ogsaa menige og Underofficerer, efter at have gjort en vis Tjeneste, kunde melde sig til Søofficersskolen; men da der i 27 Aar ikke er mødt en eneste af dem, synes jeg, at man kan holde op med at have en Bestemmelse staaende i Loven om, at de kunne melde sig. — Der er en anden Forandring, som ogsaa vandt Tilslutning hos begge de ærede Talere, hvilket jeg ligeledes meget paastønner, da jeg anser Sagen for overordentlig gavnlig, det er Ønsket om at faa 150 faste helbefarne Matroser. Naar man ikke har dem, er det i Grunden en Illusion at tale om Krigsberedskab. Man kan jo kalde sit Lægdsrullemandskab nogenlunde fyldigt ind, omtrent saa mange, som man behøver; sine faste Folk har man ved Haanden, men de befarne Folk fare paa alle Hæve. Ja, man kan stoppe dem, der til-fældigvis ere til Stede, men de ere ikke alle lige egnede til at gøre Tjeneste i vor Orlogsflaade. Orlogsmændene ere nu saa forskel-lige fra Koffardistibene, at Mandtabet helst maa have en Del Kendskab til dem og ogsaa helst lidt Kendskab til det Skib, som de komme om Bord paa — det kunne vi naturligvis meget let blive enige om.

Den ærede første Taler talte ogsaa om Forfremmelsesbestemmelserne og mente, at Princippet her var ganske enestaende; navnlig skulde dette gælde Princippet om Hjemmelighedsfuldheden — det ærede Medlem mente for-modentlig dermed, at der ikke blev offentlig-gjort Forfremmelseslister, forinden Forfrem-melserne kom. Jeg ved nu ikke, hvor mange Steder man har det ene, og hvor mange Steder man har det andet, men jeg vil sige, at jeg ikke er aldeles utilbøjelig til at fore-tage Forandringer deri. Det er i alt Fald en Sag, hvorom der kan tales; begge Dele have jo deres Fordele og deres Mangler. Her i Landet have vi det omhandlede System ikke alene i Flaaden, men ogsaa i Hæren. Man har der holdt paa, at det skulde være konfidentielt, idet man er gaaet ud fra, at